

Още отъ тукъ се види, че Mostras е бралъ свѣдѣніята си за Сливенъ отъ стари турски източници, тъй като слѣдъ 1830 г. въ града сж личели само слѣди отъ прѣдишния шарамполъ, а броятъ 16,000 души за жителитъ му се отнася къмъ първото десетолѣтие отъ изселването на Сливенци.

Въ административно отношение, подъ Сливенъ сж влизали Анхияло, Бургасъ, Созополъ, Айтосъ, Карнобатъ, Пандаклий, Ямболъ и Нова-Загора. Котелъ, като нахия, е билъ въ търновската лива, силистренски вилаетъ, Месемврия, — въ варненската лива, сжщия вилаетъ, а Къзълъ-Агачъ — въ одринската лива.

Български източници за Сливенъ почти нѣма. Въ града не сж се запазили стари мѣстни лѣтописи, което е лесно обяснимо съ прѣмеждията, които сж прѣкарвали гражданитъ му отъ 1830 г. нататкъ. Самъ Венелинъ пише за скрития ужъ на сигурно мѣсто цѣлъ сандъкъ съ стари книжа въ Жеравна (1830 г.), прѣнесенъ тамъ отъ Сливенъ. Послѣдното се види отъ факта, че сливенецътъ Дукиади се е запжтилъ отъ Влашко въ Жеравна за да намѣри въ тия книжа нѣщо за родния си градъ и България въобще, като прѣдавалъ събраното на ученолюбци, като Априловъ, Мурзакевичъ и т. н., но, както забѣлѣзва Раковски, то се загубва безслѣдно.

Селимински ни разправя, какъ е изчезнала пазената като светиня история на неговия родъ до изселването на сливенци (1830 г.) заедно съ други цѣнни документи (фирмани, хрисовули) — кжтани до едно врѣме отъ вуйчо му Гендо Вълковъ и слѣдъ това прахосани¹⁾. Стариятъ кандидафинъ на черквата Св. Никола, Попъ Георги и др. нѣкои разправяха за стари „славянски“ ржкописи, писани на заешка кожа, пергаментъ и т. н., които били прибрани въ градската библиотека, но изгорени отъ турцитъ при отте-

¹⁾ Въ Сливенъ Иречекъ чувалъ за нѣкакво си гърне съ изгнили грамоти, което било изровено при „голѣмо село“, като се добавяло, че и въ околността на Сливенъ била ископана костъ съ навитъ на нея „ферманъ“, продаденъ отъ сливенци въ Русия. Тѣзи документи били български царски грамоти, ср. Иречекъ. Пжт. II. 211.